

Istentisztelet – 2022. szeptember 25.

Mit adok az Úrnak?

Énekek: 164 165,1 455,1-6 165,6 464

Lekció: 2Kor 8,1-15 Adakozás a jeruzsálemi gyülekezet számára

1 Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Makedónia gyülekezeteinek adott. 2 Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. 3 Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, 4 és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. 5 És nemcsak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából. 6 Úgyhogy bátorítottuk Tituszt, hogy amint már előbb elkezdte, fejezze is be nálatok ennek az adománynak az összegyűjtését. Krisztus példája legyen a gyülekezeti adakozás mértéke 7 Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek. 8 Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valóságát is kipróbáljam. 9 Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. 10 Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nemcsak a cselekvésben, hanem tavaly óta a szándékban is elől jártatok. 11 Most pedig a cselekvést is vigyétek véghez, hogy amilyen készséges volt a szándékotok, olyan legyen a véghezvitele is, erőtökhöz mérten! 12 Mert ha megvan a szándék, az aszerint kedves Istennek, amitek van, nem aszerint, amitek nincs. 13 Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően 14 a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen; 15 amint meg van írva: „Aki sokat szedett, annak nem lett többje, és aki keveset, annak nem lett kevesebbje.”

Textus: 2Kor 8,5: először önmagukat adták az Úrnak

Kedves Testvéreim!

Szükségben levők számára történő gyűjtésről szól az apostoli levél felolvasott szakasza. Azonban másképpen, mint az megszokott, vagy ahogyan a gyakorlatban találkozunk vele. Ezért is különösen érdemes megfigyelnünk és megszívlelnünk az ige üzenetét, hogy Isten szerinti rend lehessen életünknek ezen a területén.

Az alaphelyzet, amire Pál apostol utal, az éhínség és üldözés miatt nehéz helyzetbe jutott jeruzsálemi keresztyének részére indított gyűjtés. „A tanítóányok pedig valamennyien elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek”. (ApCsel 11,29) Ez elég világos utalás arra, hogy a kezdeményezés az adakozóktól indult ki (!), és ez egy spontán reakció volt a hírre, hogy a jeruzsálemi keresztyének segítségre szorulnak. Az *amint kinek-kinek módjában áll* is mutatja azt az önkéntességet, ami meg tudja őrizni az ember jókedvét és örömét, amikor ad, mert örül, hogy megteheti, és hálás azért, hogy van

miből juttatnia másoknak. Rómába erről így ír levelében az apostol: „*Jónak látták ezt, de tartoznak is ezzel nekik, mert ha a népek részesültek az ő lelki javaikban, akkor tartoznak is azzal, hogy anyagiakkal szolgáljanak nekik.*” (15,26-27)

Valóban egyfajta adósságtörlesztésként is tekintettek erre a lehetőségre, illetve, hogy most ők azok, akik adhatnak, mert eddig ők voltak azok, akik kaptak. Ezt azért jó figyelembe venni, mert hányszor hasonló helyzetben nem érzünk így, mindig találunk okot arra, hogy miért kellene kapnunk és miért nem adhatunk. Ilyen az ember. Miután igaz a mondás, miszerint legutoljára a pénztárcája szokott megtérni a embernek, az ilyen kifogások a hívők életében is ott vannak. Pedig ha hozzátesszük, hogy még mennyi lelki adósságunk is van – ami pedig nem is kerülne különösebben semmibe: tisztelet, jó szó, megértés...

Azzal összefüggésben ír ezekről az apostol, hogy a korinthusi gyülekezet is bekapcsolódott ebbe az egyetemes gyűjtésbe, de valószínűleg a különféle egyéb problémák miatt a megvalósítás már valahogy elmaradt vagy késett. Ezért rendezni kellett a dolgokat ezen a téren. Jól jön tehát a mások példáján keresztül érkező buzdítás, hogy amiben meglankadtak, abban újra felelevenedjenek.

Kedves Testvéreim! A felolvasott igeszakaszban Pál apostol azt az örömét osztja meg a korinthusiakkal, hogy Macedónia gyülekezetei milyen módon kapcsolódtak be ebbe a gyűjtésbe. Filippi, Thessalonika és Bérea gyülekezeteiről lehet itt szó, akik maguk sem voltak könnyű helyzetben. Azonban „*a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett*” – írja az apostol. Tehát a gyűjtés során nem a feleslegükből adtak, nem abból, ami úgyse hiányzik, netán, amitől jó megszabadulni és legalább nem kell kidobni. Hanem inkább a szegény özvegy adományához hasonlítható az övék is, aki a két fillérjét, amije volt, mind bedobta a perselybe – ezzel együtt önmagát is átadta, rábízta magát Isten gondoskodására.

Tehát megtudjuk, ők sem dúskáltak az anyagi javakban, maguk is nagyon szegények voltak, mondhatni mélyszegénységben, nyomorúságot és próbákat éltek át, mégis bőséges öröm jellemezte őket. Mert a boldogság nem anyagiakkal mérhető. Akárcsak a történet szerint, amikor a beteg királynak ahhoz, hogy meggyógyuljon, egy boldog ember ingét kellett felvennie. A szolgálói elkezdtek boldog embert keresni. Mire végre találtak, kiderült, hogy az illető olyan szegény, hogy nincs még inge sem!

Milyen nagyszerű kiváltsága a hívőknek, hogy örömük nem a jóléttől, bőségtől, kényelemtől vagy sikertől függ, hanem az Úr Jézusból fakad és megmarad a próbák között és azok ellenére is! Sőt, osztozni akarnak rajta másokkal. Ebből fakadóan „*erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek*”. Ismerve körülményeiket, talán meg sem merte volna őket bárki is szólítani, azonban ők maguktól kérik a lehetőséget, hogy ebben a szolgálatban részt vehessenek. Mert az ő hozzáállásuk szerint ez szolgálat volt, őszinte, szívből jövő és szükséges.

Pál apostol maga tanúsítja, hogy Macedónia gyülekezetei „*erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak*”. Sokszor vagyunk úgy, hogy azt érezzük, erőnk feletti az, amit tennünk kell. Ez egyfajta kényszerként nehezedik ránk. Semmiképpen sem vált ki belőlünk örömet, inkább panaszt, keserűséget, sóhajtozást, sőt önsajnálatot. Az erőnk feletti mindig megvisel. Emlékeztet arra, hogy magunktól, a magunk erejéből mennyire nem boldogulunk.

Itt azonban azt látjuk, hogy az erő feletti lehet felemelő, megerősítő, örömteli és boldogító. A macedóniai hívők boldogok, hogy adhatnak, szolgálhatnak – és ez nem megszegényíti, hanem gazdagítja őket. Miért? Mert ők valójában gazdagok. *Ismerik a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értük, hogy ők az Ő szegénysége által meggazdagodjanak.* Oly annyira ismerik, hogy Benne mindent meglettek, új értelmet, élő reménységet és távlatot kapott az életük. Érdeemes és méltó hát, hogy azt Neki adják át.

Pál apostol ezt így írja itt róluk: „*először önmagukat adták az Úrnak*”. Ebben van a nyomorúság sok próbája között is bőséges öröm és lelki gazdaság titka! Hogy mindezt nem saját erejükből élték meg így, hanem az Úr Jézus által, akinek az életüket adták. Sőt, hangsúlyos, hogy minden mást megelőzően, az említett adakozást is tekintve, volt egy fontos lépés az életükben: *először önmagukat adták az Úrnak*. Ez a készségük és önzetlen adakozásuk titka, ezért „képesek” rá, mert már előzőleg önmagukat odaadták az Úrnak, Benne élték át azt a változást, ami mindent átértékel.

Kedves Testvéreim! Ez egy nagyon jó megfogalmazása annak, mit jelent hitben járni, élő kapcsolatban lenni az Úr Jézussal: Ő az első abban is, hogy Neki adom át magam. A Tiéd vagyok, Tiéd az életemhez való minden jog, ténylegesen Te irányíts, igazgass, vezess engem, rendelkez velem, mindenem a Tiéd, magamat is beleértve. Olyan ez, mintha az összes iratomat, kulcsomat, pénztárcámat, számlámat és tulajdonomat ezzel ténylegesen átadnám Neki, akaratommal, döntési jogommal együtt: Itt vagyok, rendelkez velem.

Micsoda áldozat!? Nem! Az Úr Jézus tulajdonképpen pontosan ezt tette meg értem, amikor mennyei dicsőségéről lemondott és emberré lett. „*Ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig*”. Ez csupán válasz, mégpedig az egyetlen helyes és méltó válasz erre a szeretetre.

Kedves Testvéreim! Ennek híján a hit csak tanult hit, és minden más is csupán igyekezet és erőlködés, amiből hiányzik az az erő, amivel Isten Szentlelke hitelesíti gyermekeit. Ezért hangzik felhívásként számunkra az, ami a macedóniai keresztyéneket jellemezte: „*először önmagukat adták az Úrnak*”. Mert Ő méltó rá, hogy megtiszteljük a bizalmunkkal, amellyel rábízunk magunkat. És mert ez a legjobb életre szóló „befektetés”, hiszen ő nemcsak a földi dolgokban tud megsegíteni oltalmat adni és boldoggá tenni, hanem az üdvösségre nézve is mindent elkészített és odaajándékoz annak, aki a Úr Jézust élete Urának fogadja el. Ő legyen

az első a számunkra, és ebben a döntésünkben segítsen állandóan megújulni, megerősödni, hogy felhasználhasson minket is országa építésében. *Ámen*

Tized

Már ötven éve fizetem,
megadom Néked tizedem,
megadom Néked – tizeded.
Öröktől fogva fizeted
bűneim árát, de azért,
no meg a kilenctizedért
mindig adósod maradok,
URAM, hisz minden
a Tiéd.

Füle Lajos